

rigsministerium, saa vidt jeg forstod ham, men at det gik her som i andre Tilfælde, at de lærde — det maa altsaa være de lærde i Ministeriet — ikke vare enige. Vi fik ikke den Gang fremlagt en eneste Udtalelse af de engelske lærde, hverken af dem, der vare enige med Ministeren, eller af dem, der vare uenige med Ministeren. Jeg tillader mig derfor at tro, at af de Vidnesbyrd, som den højtærede Minister har hentet fra London, var der ikke noget, der var noget værd. Jeg skal ikke bruge Lignelsen: ikke en sur Sild værd, thi jeg ved ikke, hvad en sur Sild er værd, det er ikke en Regneenhed, jeg plejer at benytte, men jeg skal sige, at det af mig i Dag paaberaabte Vidnesbyrd er et saa godt første Haands Vidnesbyrd, som der kan skaffes. Har man tillagt det Troværdighed i det engelske Parlament, kan man ogsaa gøre det her. I hvert Fald maa vi, for at det skal afkræftes, have set disse lærdes Vidnesbyrd fra London, som vare enige med den højtærede Minister, og vi kunne saa med det samme maaske faa Lov til at se de Vidnesbyrd, der vare uenige med Ministeren, mon ikke de vare de vægtigste?

Ved den Lov, vi have til Behandling her, staa vi over for en ganske mærkværdig Situation. Nogle Medlemmer, deriblandt jeg, have en Villie til at befri Samfundet for Voldsmænd og grove Forbrydelser. Denne Villie have vi lagt ærligt og redeligt frem i de af os stillede Ændringsforslag, som fra alle Sider ere blevne karakteriserede som meget strenge, hvad de ogsaa ere. Naar den højtærede Minister siger, at vi Ændringsforslagsstillere ikke have til Hensigt at give virksomme Midler mod Pryglene, men kun at forhindre Pryglestraffens Indførelse, er det ikke rigtigt. Vi have til Hensigt at give virksomme Midler, og matematisk kan det paavises at vore Midler ere de virksomste, og lige saa sikkert kan det paavises historisk og erfaringsmæssigt, at de af Forslagsstillerne og af Ministeren støttede Prygl ikke ere hensigtsmæssige. De Folk, som ere paa vor Side, de, der tænke som jeg, er det, der ville sætte en Stopper for de grove Forbrydelser i Samfundet. Paa den anden Side staa Forslagsstillerne med flere, der ikke tage videre Hensyn til Samfundets Sikkerhed. Jeg vil ikke sige, at de blæse den et Stykke, men de tage ikke Hensyn dertil. De vide ganske sikkert, at Prygl ikke hjælper, da dette er erfaringsmæssigt bevist, men de ville have Prygl indført i Loven af storpolitiske

Grunde. Naar Pryglene vedtages her i Tinget, er det paa Trods af Forslagsstillernes saglige Overbevisning og for at styrke enkeltes politiske Situation, thi det er saaledes, at ikke en af Forslagsstillerne endnu er staaet frem og har sagt, at han er Tilhænger af Pryglestraffens Indførelse.

N. C. Christensen: Mellem Tilhængerne af Pryglestraffen hersker der, forekommer det mig, en ret betydelig Forvirring. Det er saaledes, at adskillige af dem have udtalt sig for Prygl, men fra forskellige Standpunkter. En har hævdet, at Straffens Formaal var Gængældelse, en anden, at det var Forbedring og en tredje, at det var Afskrækkelse osv. Jeg gaar ud fra, at de alle have haft det fælles Formaal at forebygge den Forbrydelse, for hvilken Straffen skal idømmes, og er Forebyggelsen Formaalet, maa det jo dog blive Forbedring, de alle tilstræbe. Spørgsmaalet bliver saa, hvorledes man opnaar det. Om man opnaar det, som det her foreslaas, ved Hjælp af Prygl, eller ved at indespærre de Mennesker saa længe, at de kunne faa Tid og Lejlighed til at blive forbedrede, blive i Stand til at genvinde fuldstændig Herredømmet over deres Forstand, om man saa vil sige, og ogsaa over deres fysiske Velvære, genvinde deres Villiekraft.

I de Aar, jeg har deltaget i Arbejdet inden for Afholdsbevægelsen, har jeg haft Lejlighed til at lære adskillige Mennesker at kende af den Slags, som man nu ønsker at give Navn af Bøller. Det er blevet sagt af enkelte Talere her, at de tillægge ikke Kriminalretsassessorernes Vidnesbyrd nogen Vægt. De Mennesker kende ikke Bøllerne, siges der. De kende dem nemlig ikke, forinden man har dem indespærrede og affukkede fra Omverdenen, saa at de ere fri for Paavirkning af spirituose Drikke. Jeg indrømmer, at det er rigtigt. De kende dem bedst under de Forhold, hvor de ere saa normale, som de Mennesker kunne blive, men jeg tillader mig at mene, at det Kendskab, de have til Bøllerne, i Virkeligheden er større end det, de Mennesker have til Bøllerne, som lære dem at kende personligt i det Øjeblik, hvor de ere omtaagede af Spiritus, hvor de ere uden Herredømme over deres egne Handlinger og derfor forøve Raaheder. Jeg skal kun nævne et enkelt Eksempel. Jeg skal pege paa en Mand, vi alle have hørt nævne, nemlig den saakaldte „jydske Smed“. Vi have vist allesammen læst Beretninger om, hvorledes han saa i